

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στην Α-ρίστη, πρωτεύου-σα της πολιτείας Σουρίας του Με-ξικού, φτάνει ξ-ξερνα μία μέρα ένας μυστηριώδης Ίσπανός κύρι-ός, ο δόν Έ-στεβάν δε Άρε-κίτα, με την ά-πόφαση να διαρ-γανώσει η ισχυρή συνο-βεία από κυνηγούς άγριων θηρίων, χρυσόθη-ρας και άλλους τυχοδιώκτες και να έκοιρατε όση μ'αύτους στα βά-θη των παρήβων μεξικανικών δασών, όπου βρίσκονται θησαυροί χρυσού, μαχόμενος με τους άν-θρωποφύγους Ίνδους της ζούγκλας και τα θηρία. Ένώ η έτοιμασία της έκ-στρατείας αυτής προχωρούν πυρετωδώς, ο δόν Έστεβάν καλείται ξέρνα από ένα χρυσόθηρα, τον Κουχίλλο, ο οποίος είναι ο καλύτερος ουνέντεξι. Ο Ίσπανός εύγενής ηγαίνεται στη συνέντευξη και ανακαλύπτει ότι ο Κουχίλλος είναι ένας παλιός γνώριμος του κακούργου, με τον οποίο έχει παλιούς λογαριασμούς. Είπε έ-τοιμοι ν' άλληλοσφαιρούν, μα τόν μυστικό του Κουχίλλου συγκρατεί τόν δόν Έστεβάν. Ο τυχοδιώκτης του προτείνει να τόν οδηγήσει σε μία χρυσοφόρο κοιλάδα, ημέρες μακριά, μέσα στα παρήβανα δάση, άρκει να του ύποσχεθή πως θα του δώσει απ' όλο εκείνο τόν παραμυθμένο χρυσάφι, τόν μεριό του.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡ.ΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

πλήρωσε άπε-ρίσκη πτα ο Κουχίλλος.

Ο Τιθούριος έγινε κα-τάχλωμος.

—Πού τις ξέρεις όλες αυτές τις λεπτομέρειες; ρώτησε άπό-τομα τόν σύν-τροφό του κα' ή φωνή του έτρεψε.

Ο δόν Έστεβάν δέχεται κι' ο Κουχίλλος τού έξηγει πώς έμαθε τόν μυστικό της κοιλάδας του χρυσού. Τόν μυστικό αυτό το ήφερε μονάχα ένας άστρομητος κυνηγός, ο Μάρκος Άρελλάνος. Ξεκίνησαν κάποτε μαζί και μαχόμενοι με τους Ίνδους, έφτασαν στο μέρος του θησαυρού, αλλά δέν πρόφτασαν ούτε να τόν άγγιξουν. Τούς επέτρεψαν ξέρνα οι Ίνδοι και σκότασαν τόν Άρελλά-νο... Ο δόν Έστεβάν ξεκινάει για την Κοιλάδα του Χρυσού μετά δύο βδο-μάδες. Στο δρόμο βρίσκουν έτοιμόθάνατο απ' τη δίψα τόν γένο του Άρελλά-νου, τόν Τιθούριο. Ο Κουχίλλος μένει μαζί του και τόν φέρνει στις αισθή-σεις του, όταν άκούει ξαφνικά τρομερούς βρυχηθμούς λιονταριών κοντά τους.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Και τὰ δύο μεγάλα και φρενιασμένα από θυμό, άν συμπεράνευ κινένας απ' τούς βρυχηθμούς τους, μοιρομύισε ο Κουχίλλος, τοι-μάζοντας τόν τρυφερό του. Όλοσδιήματα, άς σταθούμε πλάτη με πλά-τη, σύντροφε. Τὰ λιοντάρια βρίσκονται εδώ πλάι μας και μπορεί να μᾶς ρωτήσουν άπό στιγμή σε στιγμή. Νά... Άκου... Άκουσες... Πλησιάζουν... Σπάζουν τούς θάμνους και τὰ ξεροκόλαδα...

Τὰ δύο θηρία πλησίαζαν προα-ματικώς, κάνοντας τεράστια πη-δήματα και σπάζοντας ό,τι συ-ναντούσαν μπροστά τους. Δύο τρομεροί βρυχηθμοί τράνταζαν πάλι τόν άέρα, μα τίν ίδια στιγμή ένας πυροβολισμός άντή-χρησε.

—Πάτερ ήμῶν!... ελεε ο Κουχίλλος. Ποιός να κυνηγήει τάχα στα μέρα αυτά; Χαρά στο παλληγάρι!... Για να τρέξη ξο-πισω από δύο λιοντάρια, θα πῆ πως τόν λέει ή καρδιά του.

—Θά είνε κανένας κυνηγός τῶν δασῶν, ελεε ο Τιθούριος. Τι λέτε;

—Έτσι θαρρῶ κα' εγώ, ά-πάντησε ο Κουχίλλος. Πάντως, άς μη μετακινήθουμε απ' τῆ θέ-σι μας. Μ' έναν πυροβολισμό δέν σκοτώνει κανένας παρὰ μονάχα τόν ένα λιοντάρι κα' αυτό, άν τόν πετύχει...

Λεύτερος πυροβολισμός άντήχησε. —Χίλοι διαβόλοι! φώναξε ο Κουχίλλος. Αυτός ο λεβέντης δέν χαρίζει κάστανα φαίνεται στα θηρία. Και να δῆς πού δέν άκούγον-ται πια τὰ λιοντάρια. Θές να τάξη ξεζάμη και τὰ δύο; Άν τόν πέτυχε αυτό, θα πῆ πως είνε ο άσος τῶν κυνηγῶν και δέν βλέπω τίν ώρα να τόν άντιπάρω και να του σφίξω τόν χέρι.

Μά ή ώρα περνούσε και δέν φαινόταν κανείς. Άπόλυτη γαλήνη ελεε άπλωθει πάλι γύρω τους.

Ο Κουχίλλος έρευνήσε για μία στιγμή γύρω απ' τὸ μέρος πού βρισκόντουσαν και ελεε στο νέο :

—Τὸ καλύτερο πού έχομε, είναι να κάνουμε, σύντροφε, είνε να φύ-γουμε άμέσως απ' τὸ μέρος αυτό πού είνε γεμάτο άγρια θηρία. Πή-δης ποσάποια απ' αλόγο μου κα' ής καλὰάσοιμα να συναντήσου-με τῆ συνοδεία του δόν Έστεβάν.

Ο Τιθούριος δέν έφερε άντίρρηση. Άνέθηκε ήσυχα—ήσυχα στα καπούλα του αλόγου του συντρόφου του και ξεκίνησαν.

Στὸ δρόμο ο πονηρός και καταχθόνιος Κουχίλλος άρχισε να κά-νη διάφορες πλάγιες έρωτήσεις στο νέο :

—Λοιπόν, Τιθούριε, τού ελεε, κυνηγᾶς πάντα θηρία για τὸ δέο-μα τους;

—Ναί, άπάντησε ο Τιθούριος άνασταξάζοντας. Τι να κάμω, σύντροφε; Άπόμεινα μόνος μου στον κόσμο. Η μητέρα μου πέ-θανε. Και τόν πατέρα μου, τόν καλό μου πατέρα...

Ο Κουχίλλος έρευνήσε, για μία στιγμή, γύρω απ' τὸ μέρος, στο οποίο βρισκόντουσαν...

χίλλος ελεε καταλάβει τῆ γκάρα του κα' ελεε ξαναβρεί τῆν ημυχαι-μια του.

—Έτσι διαδόθηκε, φάλε μου, άπάντησε, τῆν εποχή πού χάθηκε ο πατέρας σου. Μάλιστα ήμουν ο πρώτος ποιήματα τῆ διάδοσι αυτή κα' άπως ξέρεις, έτρεξα να ειδωποιήσω τῆ μητέρα σου.

Ο Τιθούριος δέν ελεε λέξει. Βυθίστηκε σε θλιβερούς σάλλογυ-μοιός κα' έγειρε τὸ κεφάλι στο στήθος του...

«Κουιά τὸ διαβόλου, τί πῆγα να πάθω!», σκέφτηκε ο Κουχί-λλος. Και γυρίζοντας άμέσως στον Τιθούριο τού ελεε :

—Βλέπω, σύντροφε, πως βαρέθηκες τὸ κυνήγι. Γι' αυτό, έπει-δή νοιώθω για σένα ξεχωριστή συμπάθεια, έχω να σου προτείνω κάτι τὸ σπουδαίο...

—Σ' εύχαριστῶ, σύντροφε, λέγε, σ' άκούω... άπάντησε ο νέος. Τότε ο Κουχίλλος τού διηγήθηκε ό,τι τόν έούφερε για τῆν έκ-στρατεία του δόν Έστεβάν και τόν άπρότεινε ν' άπολαύσῃ κα' αυτός τῆν συντροφιά τῶν χρυσοθηρῶν.

«Έτσι θα τόν έχω πάντα μαζί μου και θα τόν επαθλέπω, σκε-φτόταν ο χρυσοθηρας. Κι' άν καταλάβω πως ξέρει ή τὸ μυστικό τῆς Κοιλάδας του Χρυσού ή τὸ φριχτό μυστικό τῆς δολοφονίας του πατέρα του, τού φτεψῶ μία σφαίρα στο κεφάλι και πάει στον άγρ-οριστο... Έξέ άλλου, ο νέος αυτός ένδιαφέρει κα' τόν δόν Έστεβάν.

Δέν πρέπει λοιπόν να μὸς ξεριγίσω. Ο Τιθούριος άκουσε τὰ λό-για του Κουχίλλου με προσοχή. Άν και ο χρυσοθηρας δέν τοίκα-νε λόγο περι τῆς Κοιλάδας του Χρυσού, όστόσο τὰ μάτια του νέ-ου άστράγανε από όργη, για μία στιγμή. Προσποίθησε μολαταῖτα τόν άδιάρφορο κα' άπάντησε :

—Όποτε έτσι λουπόν; Πηγαί-νετε ν' ανακαλύψετε χρυσάφι;

—Ναί, ελεε ο Κουχίλλος. Κα-θώς βλέπετε δηλαδή, προκειται για μία δουλειά του χεριού σου, απ' τῆν όποια δέν θα βγῆς ζημωμέ-νος. Λουπόν τί λές; Δέχσεαι να ρθῆς μαζί μου;

—Η πρότασί σου, άποκρίθηκε ο νέος, δείχνοντας πάντα τῆν ίδια πιαστί άδιαφορία, είν' άληθινά πρώτης τάξεως. Όστόσο, θέλω εικοσιτέσσερες ώρες προθεσμία για να σκεφτῶ.

—Τις έχεις, φώναξε ο Κουχίλλος με προθυμία. Τῆ στιγμή αυτή άκριβώς συνέθη κάτι τὸ άπόροστο. Τὸ άλογο του Κουχίλλου σκόνταψε ξαφνικά με τὸ άριστερό του πόδι και λίγο έλλειψε να σωριαστῆ κάτω, ενώ δέν ύπηρχε κανένα έπιτόδιο μπρο-στά του.

—Χίλοι διαβόλοι!... Καζάνια τῆς Κολάσεως! μούγγρισε ο Κου-χίλλος και σπρούινισε τὸ ζῶο με πείσμα.

Μά τὸ άλογο έμεινε καρφωμένο στη θέσι του, χλωμυροίζοντας άγρια...

Ο Τιθούριος ελεε πηδήσει ξαφνα κάτω, τὸ ελεε πιάσει απ' τὸ χαλινάρι και κύταζε τόν Κουχίλλο με βλέμματα πού πετούσαν ά-στραπέξ.

Ο χρυσοθηρας κατάλαβε πως κάτι τὸ τρομερό συνέβαινε. Πῆ-δρησε κα' αυτός κάτω και τοιμάστηκε να ξεκοιμήσει τὸ δῆλο του, μα δέν πρόλαβε. Ο Τιθούριος χύμηξε έπάνω του, τόν έπιασε απ' τὸ λαμό και τόν ρώτησε με φωνή ύπόκωψη :

—Πές μου άμέσως, άν αγαπάς τῆ ζωή σου, πὸβ βοήρες τὸ ά-λογο αυτό; Μίλα γρηγορα...

—Και τί σ' ένδιαφέρει εσένα αυτό; άπάντησε ο Κουχίλλος, κόκκινος απ' τὸ θυμό του.

—Μά τῆν ψυχὴ του Μάρκου Άρελλάνου, θέλω να μάθω. Λέγε γρηγορα, άλλωδως σε πνίγω!

Ο Τιθούριος ελεε άταλαένια μπράτσα. Κι' ο Κουχίλλος, θέ-λοντας και μή, άποκρίθηκε :

—Τὸ άγόρασα πρὸ μερικῶν εβδομάδων. Λουπόν;

— 'Από πούν τὸ ἀγόρασες ;
 — 'Από κάποιον περσικῶ, εἶπε ὁ Κουζύλλος, δίνοντας στὴ φωνή του τὸν πῶ φρονικό τόνο. Μὰ τί ἔπαθες, σύντροφε ; Γιατί κἀνεὶς ἔτσι ; Μήπως ἦταν δικό σου τὸ ἄλογο αὐτὸ καὶ σοῦ τὸ ἔλεψαν ;

— 'Ο Τιβούρκιος ἀναστένανε, ἄφησε τὸν Κουζύλλο ἐλεύθερο καὶ εἶπε μὲ φωνὴ λυπημένη :

— Μὲ συμπιάδεις, φίλε μου, γιὰ τὴν ἔξαρτικὴ ὀργή μου. Εἶχα τοὺς λόγους μου πὸ φέρθημα ἔτσι. Συμπιάθησέ με...

— Συχωρεμένοις νάσαι, ἀπάντησε ὁ χρυσοθήρας μὲ καλωσύνη, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ ὀργή καὶ μῖσος. Ὡστόσο, πρόσχε, σύντροφε. Θυμῶνεὶς πολὺ εὐχολὰ κ' αὐτὸ εἶν' ἐπικίνδυνον στὰ μέρη πού βρισκόμαστε. Ἐννοεῖς ; Καὶ τώρα πῆδησε, σὲ παρακαλῶ, στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου νὰ φεύγουμε. Χασομερήσαμε ἀρεκέτὰ κ' ὁ δὸν Ἐστεβάν θὰ μᾶς περιμένῃ.

— 'Ο Τιβούρκιος ἀναστένανε, ἄφησε τὸν Κουζύλλο ἐλεύθερο καὶ ὁ Κουζύλλος ἔξερασε τὸ ὄπλο του καὶ τοιμάστηκε νὰ τὸν πυροβολήσῃ, διὰν ἔξαφνα καλπισμὸς ἀλόγου ἀκούστηκε κ' ἕνας ἱππεὺς παρουσιάστηκε.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! μουρμούρισε ὁ χρυσοθήρας, ἔξακραμώντας γρήγορα τὸ ὄπλο στὸν ὄμο του. Θὰ τὸν ξεπερδένω κ' ὅλα θὰ τελειώσανε. Μὰ ἔγνοια σου, Τιβούρκει Ἀρελλάνε... Τὰ θηρία καὶ τὰ ὄρνια θὰ φᾶν τίς σάρκες σου, ὅπως ἔφαγαν τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ τίς σάρκες τοῦ πατέρα σου...

— Συγχρόνως, ὁ τυχοδιώκτης γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἱππεῶς καὶ φώναξε :

— Μπᾶ ! Ἐοῦ εἶσαι, Βενίτε ; Τί διάβολο ἤθελες νὰ κάνης ἐδῶ ;

— Ἡθὴ κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου μου δὸν Ἐστεβάν, ἀπάντησε ὁ ἱππεὺς. Μ' ἔστειλε νὰ δῶ τί ἀπόκαμες. Τὸν ἔσοσεσ ἰσπὸν τὸν νέο πού βρήκαμε στὸ δρόμο ; Σοῦ φέρνω κρῶ νερὸ καὶ κωνιά.

— Ἴδου ὁ νέος ! εἶπε ὁ Κουζύλλος, δείχνοντας τὸν Τιβούρκιο. Δὲν ἴππηγε δηλαδὴ κακῶς ἀνάγκη νὰ φθῆς νὰ μᾶς συναντήσης. Ὡστόσο, ἄς γυρίσουμε κοντὰ στὸ δὸν Ἐστεβάν.

ΟΙ ΦΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΤΙΓΡΕΩΝ

Τὸ μέρος πού εἶχε καταλύσει ἡ συνουσία τοῦ δὸν Ἐστεβάν γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα τῆς καὶ στὸ ὅποιον φτάσανε σὲ λίγο ὁ Κουζύλλος, ὁ Τιβούρκιος κ' ὁ Βενίτος, ἦταν σὺδεντρο καὶ γλοερό. Ἐνα πηγάδι, μοναδικὸ στὴν ἐρημιὰ αὐτῆ, ἴσπηγε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, βρισκόταν πλάι καὶ μὴ μὲγάλῃ βαθουλά, στὴν ὁποία μαζεύντουσαν τὰ νερὰ τῶν στανίων βροχῶν.

— Νὰ τὸ κατάλυμά μας, φίλε μου Τιβούρκει, εἶπε ὁ Κουζύλλος στὸ σύντροφό του, κἀνώντας τὴ φωνὴ του γλυκεῖα, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ λύσσα καὶ τὸ μῖσος πού πλημμύριζαν τὴν καρδιά του. Ἐδῶ θὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας. Βλέπω μάλιστα πὸς οἱ ὑπέρτεροι μᾶςφραν ἀρεκέτὰ ξύλα γιὰ τὴ φωτιά. Κάθησε ν' ἀναπαυθῆς κ' ἔφατσα.

— 'Ο Τιβούρκιος ἔξλιπσε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Χίλιες σκέψεις γύριζαν στὸ μυαλό του, λόγια ἀλλόκοτα φηθύριζαν τὰ χεῖλιά του :

— Πατέρα !... Πατέρα μου !... Ἀκούω στὰ ὄνειρά μου τὴ φωνή σου... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ... Ὡ, ναι, θὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐκδικηθῶ κ' ἄς εἶμαι ἔρμος τὸν κόσμου...

Ἐπειτα ὁ νέος μισόκλεισε τὰ βλέφαρα, ἀκούμησε τὸ κεφάλι του στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ φηθύρισε :

— Ποιὸς εἶμαι ;... Γιατί νὰ σκεπάζουν τόσα σκοτάδια τὴ ζωὴ μου ;... Θέλω νὰ μάθω... νὰ μάθω...

Ἡ φωνὴ του ἔγινε τώρα πολὺ γλυκεῖα καὶ συγγινημένη :

— Δουλοῦδι τὸν παρθένον δασῶν, Ροζαρίτα, ἀγαπημένη, τρισαγαπημένη Ροζαρίτα, φηθύρισε, δὲν ζω παρὰ μόναχα γιὰ σένα... Σ' ἀγαπῶ καὶ ἐλπίζω...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κουζύλλος εἶχε συναντήσει τὸν δὸν Ἐστεβάν, τὸν πῆρε ἰδιαίτερος καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐκάμαμε μὴ γκάφα, δὸν Ἐστεβάν.

— Γιατί ; ρώτησε ὁ Ἰσπανὸς εὐγενῆς κατσομφιάζοντας. Τί θές νὰ πῆς ; Ἐξηγήσου γρήγορα.

— Δὲν ἔφραξε νὰ σφάσουμε τὸν νέο πού βρήκαμε στὸ δρόμο λυπόθυμο. Τὸν Τιβούρκιο Ἀρελλάνο ἐννοῶ, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν. Καλύτερα νὰ τὸν ἀρίναμε νὰ φορήσῃ ἐκεῖ πού βρισκόταν...

— Γιατί τὸ λές αὐτό ; ρώτησε ἀνήσυχτα ὁ Ἰσπανός.

— Γιατί ἔχω μὴ τρομερὴ ὑπόψια, δὸν Ἐστεβάν. Ἐποπτεύομαι, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς κ α τ ι ξ ε ρ ε ι.

— 'Ο Κουζύλλος ἐτόνισε ἰδιαίτερος τίς δυὸ τελευταῖες λέξεις.
 — 'Ο δὸν Ἐστεβάν σφουγγίσει τὸν ἰδρωτὰ ποῦτρεχε στὸ μέτωπό του καὶ βηθίστηκε σὲ σκέψεις. 'Ο χρυσοθήρας, βλέποντας πὸς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, συνέχισε :

— Γιὰ νὰ τὸν ἐπαβλόποιμε ὀλοσδήποτε, τοῦ πρότεινα νὰ ρθῆ μαζί μας. Ἀλλὰ μοῦ ζήτησε εἰσραϊτέστερες ὄρες νὰ σκεφθῆ. Γι' αὐτὸ νομίζω πὸς δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἀσχημο, ἂν τοῦ ἀκόρλιζα ἀλόπε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

— Ὄχι, νὰ μὴν τὸ κάνης αὐτὸ, εἶπε μὲ ἀπότομη φωνὴ ὁ δὸν Ἐστεβάν. Πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε πρῶτα. Πρέπει νὰ δοῦμε ἂν θὰ δεχτῆ νᾶρθῃ μαζί μας. Ἄν δεχτῆ, τότε καὶ χρῆσιμος θὰ μᾶς εἶνε στὴν ἐπικίνδυνη αὐτῆ ἐκστρατεία καὶ στὸ χέρι μας πάντα.

— 'Ο Κουζύλλος δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ὡστόσο, ἡ ἀπόφασι τοῦ δὸν Ἐστεβάν τὸν δαμιόνιζε. Ἦθελε νὰ ξεμπερδέβῃ μὴ γιὰ πάντα μὲ τὸν Τιβούρκιο.

— Γιατί ἀγρίεψε, σκεφτόταν ὁ τυχοδιώκτης, ὅταν σκόνταψε τ' ἀλογό μου ; Τί ἔφραε ἄραγε ; Πρέπει νᾶχω τὰ μάτια μου τέσσερα. Ὁ νέος αὐτὸς μὲ μισεῖ.

Ἐἶχε νυχτώσει πειᾶ.

Ἡ ἀπάντησε ἐρημῆς καὶ τὰ παρθένα δάση ἀνηχηθοῦσαν ἀπὸ οὐρλιαχτὰ καὶ μουσηρώδεις θορύβους. Οἱ ὑπέρτεροι τοῦ δὸν Ἐστεβάν εἶχαν ἀνάγει μὴ τεράστια φωτιά καὶ καθόντουσαν γύρω, μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι. Λιηγόντο ἱστορίες θηρίων, ἐκάντιζαν καὶ χαμομυθόντουσαν. Κανένας ὅμως δὲν ἀποφάσιζε νὰ κοιμηθῆ. Μακρυνοὶ βουηθημῶ ἀκούγόντουσαν καὶ τοὺς ἔκαναν νᾶχουν τὰ μάτια τοὺς ὀρθάνοιχα...

— 'Ο Βενίτος ποῦχε κάνει χρόνια καὶ χρόνια βοσκὰς καὶ κινηγὸς στὰ μέρη αὐτὰ, διηγήταν καταπληκτικὰ πράγματα γιὰ τὰ θηρία καὶ τὴ ζωὴ τὸν παρθένον δασῶν.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκούγαν νυσταγμένοι, ὅταν ἔξαφνα, τὰ ἄλογα πού ἦσαν δεμένα κοντὰ στὸ πηγάδι, ἄρχισαν νὰ χρεμπίζουν τρομαγμένα καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κόψουν τὰ χαλινάρια τοὺς. Ποδοβλητὰ καὶ ταραχί, τρομερὴ ἀκουγόντουσαν μέσα στὸ πενὸ σκοτάδι.

Οἱ χρυσοθήραι κιντήχτηκαν ἀνήσυχτοι.

— Τὰ θηρία ! εἶπε ὁ Βενίτος.

— Ἀδύνατον, φώναξε ὁ Βαράγιας. Δὲν ἀκούστηκε οὔτε ἕνας βουηθημῶς.

— Κι' ὅμως, τὰ ἄλογα δὲν γελαιοῦνται ποτέ, ἐπέμεινε ὁ Βενίτος. Κῦτταξέ τα πὸς κάνουν, τί τρομὸ πού τὸν ἔχουν... Κάποιο θηρίο θᾶχῃ πλησιάζει, χωρὶς ἄλλο.

— 'Ο Κουζύλλος πού δὲν μιλοῦσε ὡς τὴ στιγμὴ αὐτῆ, τινάχτηκε ἔξαφνα ἐπάνω, χτύπησε μὲ τὴν παλάμη του τὸ μέτωπό του καὶ οὐρλιαξε :

— Κέριτα τοῦ Βελζεβοῦλ !... Ἰησοῦ Χριστέ !... Τί ἐκάματε !...

Οἱ χρυσοθήραι ἀλλήλουκιντήχτηκαν ταραγμένοι.

— Σῦλα, ρίξτε ἄφθονα ξύλα στὴ φωτιά ! φώναξε ὁ Βαράγιας. Ἡ φλόγα τρομάζει τὰ θηρία καὶ δὲν θὰ τοῖμῆσουν νὰ κοντοζυγώσουν.

— Εἶσαι γελασμένος, ἀπάντησε ὁ Κουζύλλος. Ὡταν τὰ θηρία διψᾶνε καὶ θέλουν νὰ ποῖν, δὲν ὑποχωροῦν μπρὸς σὲ τίποτε. Ἀκούσεσ ; Μπρὸς σὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια αὐτῆ στιγμῆ, ἕνας τρομερὸς βουηθημῶς ἀκούστηκε ἀριστερὰ τῆς κατασκηνώσεως.

— Μιὰ τίγρις ! μουρμούρισε ὁ Βενίτος.

— Μιὰ τίγρις διψασμένη, εἶπε ὁ Βαράγιας.

Μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, οἱ χρυσοθήραι προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν τὸ θηρίο μέσα στὰ σκοτάδια, ὅταν ἔξαφνα καὶ δεύτερος βουηθημῶς ἀκούστηκε ἂς τὸ δεξιὸ μέρος τῆς κατασκηνώσεως.

— Δυὸ τίγρεις ! τραύλιε ὁ Βενίτος. Τεράστιες, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸ μουγγρητὸ πού κάνουν καὶ πολὺ διψασμένες.

Τὰ ἄλογα τῶν χρυσοθηρῶν ἔκαναν πειᾶ σὺν τρελλά. Κλωτσούσαν δεξιὰ κ' ἀριστερὰ, χρεμτίζαν κατατρομαγμένα, προσπαθοῦσαν νὰ κόψουν τίς τριχιές τοὺς καὶ νὰ φύγουν.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας, εἶπε ὁ Βενίτος. Τὰ θηρία θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν σὲ λίγο, ὅταν τὰ παρασφίξῃ ἡ δίψα. Κι' ἂν τώρα εἶνε δυὸ μονάχα, σὲ λίγο θὰ ρθοῦν κ' ἄλλα...

(Ἀκολουθεῖ)

— Οἱ Ἰνδοὶ σκότωσαν τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε !...